

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 30.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690175520/facsimile.pdf> (tilgået 22. oktober 2021)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Punkt, saas herfra kun som en bred, dunkel og oprørt Strøm mellem Vand, der vare klædt i alle Vaarens og Høstens sammenblandede Farver. »Selv sagde Munken, »hvor sødt livsaligt er ikke Synet af dette Hav af Rosenrødnere og af Perleglans. Er dette ikke det synlige Jærtegn, der understøtter det Bevis, vi føre for Guds Kærlighed? Men dersom dette Kærlighedens Hav overtaler os med inderlig Ømhed til at tro derpaa, at Gud ej blot har Kærlighedens Accidens, men er i sin Substans Allkærlighed, maa vi da ikke mene, at dette Guds inderste Væsen ogsaa ytrer sig i alle Dybder, hvor Guds Kraft virker, og altsaa ogsaa i den vældige Tvang, som vi med Skælven kun kunne sanse som Vrede og som Ild. – Jeg har hørt sige, at fromme Malere ville paastaa, at uden den ravn sorte Strøm, der som et Hav af smeltet Bly gyder sig ud i Have af Mælk og Vin, vilde dette hellige Skuespils Skønhed ikke være fuldkommen. Men til denne Højde har jeg dog endnu ikke hævet mig».

Saaledes var det hans Hensigt med overlegen Lærdom og Talefærdighed og ved mange Beviser, der forekom saa uangribelige som de tvende Hjørnetænder, imellem hvilke jeg saa Guds Ofre knuses, at lode mig til den hellige Kirkes Tro. Men medens han gik til den synlige Demonstration, vendte min Tanke med en ung Mand's Stridslyst tilbage til den logiske Analyse af Gud i sit Væsen og set i Forhold til sin Gerning. »Jeg benægter«, sagde jeg, »at denne Helvedes Malstrøm er Gud værdig, idet jeg supponerer, at Gud, som Kirken lærer det, er almægtig, og med disse Ord, at Guds almægtige Vilje hersker endog over Grundens Princip og Modsigelsens Lov. Thi kun da er intet – som Kirken det lærer – umuligt for Gud«. – »Concessum«, svarede mig min Skolastiker langsomt, »dette er just det faste Troens Udgangspunkt, hvorfra min Tanke spinder sine Traaede«. »Nu vel, fornylig vilde I bevise mig, at Gud umulig i sin Forsynsstyrelse kunde undvære den evige Pines Middel. Selv om nu dette Bevis er uden Bræst – og jeg indrømmer, til min egen Overraskelse fandt jeg ej Anker mod Eders skarpe Indlæg – saa maatte dog trods alle Eders Grunde Gud kunne undvære den evige Pines Straf, thi for Gud er efter den Forudsætning, vi have sat ind, end ikke det selvmodsigende umuligt».

Fripostig talte jeg og mente at sætte Munken i Forvirring; men med en øvet Disputators Smidighed røved han Braadden af mit Ar-